

ДЖУЛИ КАГАВА

ЗАКОНЪТ НА БЕЗСМЪРТНИТЕ

THE IMMORTAL RULES © 2012 by Julie Kagawa

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Тази книга е художествено произведение. Всички герои, организации и събития в него са продукт на въображението на автора или са използвани в условен смисъл.

Никаква част от това издание не може да бъде възпроизвеждана под каквато и да е форма, без изричното знание и писменото съгласие на издателя.

ЗАКОНЪТ НА БЕЗСМЪРТНИТЕ

ДЖУЛИ КАГАВА

© Джули Кагава, автор, 2012

© Боряна Даракчиева, преводач, 2014

Отпечатана в България

За контакти: contact@probook-bg.com

PRO®
BOOK

PRO BOOK® е регистрирана марка на PRO FILMS®

ISBN: 978-954-2928-70-6

ДЖУЛИ КАГАВА

ЗАКОНЪТ НА
БЕЗСМЪРТНИТЕ

PRO®
BOOK

СОФИЯ
2015

На Ник, който винаги ще убива вампири редом с мен.

ЧАСТ I

Ч О В Е К

ГЛАВА 1

Обесиха Нерегистрираните в стария промишлен квартал. Екзекуцията беше публична, така че всички дойдоха да гледат.

Стоях отзад – безименно лице в тълпата. Намирах се твърде близо до бесилките, но не можех да извърна поглед. Този път бяха трима – две момчета и едно момиче. Най-големият беше горе-долу на моята възраст, на седемнайсет, кльощав, с големи изплашени очи и мазна, провиснала до раменете тъмна коса. Другите двама изглеждаха дори по-млади, вероятно на четиринайсет и петнайсет, брат и сестра – личеше си по сплъстените жълтеникави коси, които бяха съвсем еднакви. Не ги познавах, не бяха от моята тайфа. Изглеждаха като всички Нерегистрирани – слаби и парцаливи, а очите им се стрелкаха като на животно в капан. Скръстих плътно ръце. Усещах отчаянието им – това беше край. Капанът беше щракнал, ловците ги бяха заловили и вече нямаше накъде да бягат.

Един питомец се надуваше до ръба на платформата и крачеше така наперено, сякаш беше хванал децата лично. Разхождаше се напред-назад, сочеше обречените и изреждаше престъпленията им, а бледите му очи сияеха победоносно.

– ... нападение над жител на Вътрешния град, грабеж, нахлуване в чужд имот и съпротива при арест. Тези престъпници са се опитали да откраднат хранителни продукти първа категория от частен склад във Вътрешния град. Това е престъпление срещу вас, но по-важното е, че е престъпление срещу нашите великодушни Господари.

Изсумтях. Никакви правни брътвежи не можеха да променят факта, че така наречените „престъпници” не бяха направили нищо, което не се налага на всеки Нерегистриран, за да оцелее. Независимо от причините – съдба, гордост или просто инат – ние, Нерегистрираните човеци, не носим на кожата си клеймото на нашите господари-вампири. Клеймо, което показва кой си, къде живееш и на кого принадлежиш. Разбира се, вампирите твърдяха, че това било заради собствената ни безопасност. Така знаели колко хора има в града и колко храна трябва да отпуснат. Било за наше добро. Как ли не! Наричайте го както искате, но това беше просто поредният начин да държат в робство своето човешко стадо. Със същия успех можеха да ни сложат и нашийници.

Това да си Нерегистриран си има и предимства – така просто не съществуващ. Не фигурираш в регистрите им и си просто призрак в системата. И тъй като името ти не е в списъците, не е нужно да се явяваш за месечното кръвопускане, където човеци-питомци с колосани бели престилки пъхат тръбичка във вената ти, източват кръвта ти в чисти торбички и ги прибират в хладилни камери, за да ги отнесат на Господарите. Пропуснеш ли две кръвопускания, идват стражите и те принуждават да дадеш и трите дози, дори ако се наложи да те източат докрай, като мях. По един или друг начин, вампирите си получават кръвта.

Ако си Нерегистриран, можеш да се промъкваш през пролуците, нямаш кайшка, която кръвопийците могат да опънат. Човек би помислил, че тъй като това не се смята точно за престъпление, всички са го предпочели. За нещастие свободата има висока цена. Регистрираните получават купони за храна, Нерегистрираните – не. И тъй като вампирите контролират всичката храна в града, снабдяването става голям проблем.

Затова всеки от нас се оправя както може. Просим. Крадем. Отмъкваме храна, откъдето сварим и сме готови на всичко, за да оцелеем. В Покрайнините, най-външния обръч на вампирския град, храната е оскъдна дори ако си Регистриран. Камионите с дажби се появяват два пъти месечно, под масирана охрана. Виждала съм как пребиват Регистрирани граждани само защото са се отделили от опашката. Да си Нерегистриран може да не е престъпление, но ако те хванат да крадеш от кръвопийците и не носиш отвратителното защитно клеймо на Принца, не бива да очакваш милост.

Вече бях научила добре този урок. Тези тримата явно не бяха. Жалко.

– ... четвърт килограм соя, два картофа, четвърт самун хляб – продължаваше питомецът и публиката не откъсваше очи от бесилките, зловещо очарована. Плъзнах се през тълпата, за да се отдалеча от платформата. Самодоволният глас кънтеше зад гърба ми и аз стиснах юмруци – исках да забия един право в ухилената му уста. Проклети питомци! В някои отношения бяха дори по-лоши от кръвопийците. Бяха избрали да служат на вампирите и да продават себеподобните си в замяна на сигурност и лукс. Всички ги мразеха, но в същото време им завиждаха.

– Правилата по отношение на Нерегистрираните граждани са ясни. – Питомецът приключваше словото

си и провлачваше думите за по-голям ефект. – Според член двайсет и втори, алинея четиресет и шеста от закона на Ню Ковингтън всеки човек, който бъде заловен да краде в границите на града и не е белязан със защитния знак на Принца, ще бъде обесен. Осъдените имат ли последни думи?

Разнесоха се приглушени гласове – по-голямото момче псуваше питомеца и го съветваше да направи със себе си нещо анатомически невъзможно. Поклатих глава. Смелите думи нямаше да му помогнат, вече нищо нямаше да му помогне. Прекрасно е да си непокорен до самия край, но още по-прекрасно е изобщо да не са те залавяли. Това беше първата и, в крайна сметка, последната му грешка. *Винаги си осигурявай изход.* Това е основното правило на Нерегистрираните. Прави каквото искаш – мрази вампирите, ругай питомците, но не се оставяй да те заловят. Ускорих крачка, минах бързо край тълпата и накрая се затичах.

Трясъкът при отварянето на капациите отекна силно в ушите ми въпреки ахването на зрителите. Тишината, която последва, беше почти като живо същество, подтикваше ме да се извърна, да погледна през рамо. Без да обръщам внимание на възела в стомаха си свих зад един ъгъл, така че стената да се окаже между мен и бесилките и да не се изкуша да погледна назад.

Животът в Покрайнините е прост, също като хората, които ги обитават. Не им се налага да работят, макар че тук-там има „търговски пунктове“, където хората носят находките си и ги разменят за други неща. Не е нужно и да четат – няма професии, които да го изискват. Освен това притежанието на книги е абсолютно незаконно, така че защо да рискуват? Единствената им

грижа е да се нахранят, да закърпят дрехите си и да закрепят дупката, кашона или порутената сграда, която наричат свой дом, дотолкова, че да не им вали на главите.

Тайната цел на почти всеки обитател на Покрайните е някой ден да се добере до Вътрешния град, да прехвърли стената, която отделя цивилизования свят от човешкия боклук, и да се озове в града, блеснал над нас с величествените си кули, които някак бяха останали цели-целенички. Всеки има познат, който пък познава някой, който е бил Взет в града, било заради гения, било заради красотата му. Някой, който е твърде уникален или специален, за да бъде оставен при нас, животните. Носят се слухове, че вампирите там „развъждали” хора и отглеждали децата им, за да станат роби и да им бъдат напълно предани, но тъй като нито един Взет не се е върнал (освен питомците и техните пазачи, а те не говорят), никой не знае какво всъщност е положението там. Което, разбира се, само подхранва слуховете.

– Чу ли вече? – попита ме Лепката, който ме чакаше до телената ограда, която бележи края на нашата територия. От другата ѝ страна, зад един тревист, осеян със стъкла участък, се издига ниската стара сграда, която с моята тайфа наричаме „дом“. Водачът ни Лукас твърди, че навремето е била „училище” – място, където стотици деца като нас се събирали всеки ден, за да учат. Това било преди вампирите да я опожарят и да унищожат всичко вътре, но въпреки това тя и сега служеше за убежище на банда кльошави бездомници. Имаше три етажа и тухлени стени, които вече започваха да се рушат, горният етаж беше пропаднал, а коридорите бяха пълни само с плесен и боклук. Почернелите зали и празните стаи бяха студени, влажни и тъмни,

всяка година стените се срутваха още малко и все пак това си беше нашето място, нашият безопасен рай, и ние яростно го бранехме.

– Какво да съм чула? – попитах аз, промуших се през дупката в ръждивата ограда и закрачих към къщи през плевелите, тревата и счупените бутилки.

– Грейси е била Взета снощи. В града. Казват, че някакви вампири искали да разширят харема си, затова я взели.

Изгледах го.

– Какво? Кой ти каза?

– Кайл и Травис.

Извъртях отвлъчено очи. Кайл и Травис бяха от вражеска банда Нерегистрирани. Обикновено гледахме да не си пречим, но ми се струваше, че съперниците ни са измислили тази история само за да ни изплашат и прогонят от улиците.

– И ти вярваш на ония двамата? Занасяли са се с теб, Лепка. Искат да те изплашат.

Той се повлече след мен като сянка, а воднистосините му очи се стрелкаха неспокойно във всички посоки. Истинското име на Лепката беше Стивън, но вече никой не го наричаше така. Беше с цяла педя по-висок от мен, но при моите метър и петдесет това не е кой знае какъв подвиг. Имаше телосложение на бостанско плашило, с жълта като слама коса и боязливи очи. Успяваше да оцелее по улиците, но на косъм.

– Не го твърдят само те – настоя той. – Купър казва, че я чул да крещи на няколко пресечки отгук. Това какво ти говори?

– Ако е истина ли? Говори ми, че е била достатъчно глупава, за да се мотае из града нощем и вероятно са я изяли.

– Али!

– Какво?

Мушнахме се през строшената дървена рамка на вратата и влязохме в смрадливия коридор на училището. До едната стена бяха пръснати ръждиви метални шкафчета, някои още здрави, но повечето изкривени и изпочупени. Тръгнах към едно от читавите, отворих го и вратичката изскърца.

– Вампирите не стоят постоянно в скъпоценните си кули, понякога излизат на лов. Всички знаят това.

Грабнах четката за коса, която държах там. От задната ѝ страна имаше огледало – единственият годеи за употреба предмет в тази руина. Отражението ми се втренчи в мен – момиче с мърляво лице, права черна коса и „дръпнати очички”, както казваше Плъха. Поне зъбите ми не стърчаха като на гризач.

Прокарах четката през косата си, като се мръсех, щом се натъкнех на някой възел. Лепката още ме зяпаше, изпълнен с неодобрение и ужас и аз извъртях очи.

– Не ме гледай така, Стивън. Ако си навън след залез и те сбара някой кръвопиец, ти си си виновен, че не си се скатал или не си внимавал. – Оставих четката и затръшнах вратата на шкафчето. – Грейси си мислеше, че щом е Регистрирана и брат ѝ пази на Стената, значи е в безопасност. Е, вампирите точно тогава те спипват.

– Марк е направо съсипан – каза Лепката почти враждебно. – Грейси беше единственото му семейство, откакто техните починаха.

– Това не е наш проблем.

Стана ми гадно, че го казах, но така си беше. В Покрайнините се грижиш само за себе си, за най-близките си и за никой друг. На мен лично ми пукаше единствено за мен самата, за Лепката и за останалите от малката ни тайфа. Те бяха моето семейство, колкото и скापано да беше. Не можех да се тормося заради неволите

на всеки в Покрайнините. Имах си достатъчно свои собствени, благодаря.

– Може би... – продължи Лепката и се поколеба. – Може би... сега е по-щастлива. Сигурно са я Взели във Вътрешния град за добро. Вампирите ще се грижат добре за нея, нали?

Устоях на порива да изсумтя. Идеше ми да му кажа: „Лепка, те са вампири. За тях сме или роби, или храна. От кръвопиец нищо добро не можеш да очакваш, знаеш това.”

Само че щях да го разстроя още повече, така че се престорих, че не съм го чула.

– Къде са другите? – попитах аз, когато поехме по коридора през боклуците и натрошените стъкла. Лепката се влачеше печално, сюркаше крака и риташе камъни и мазилка на всяка крачка. Потиснах желанието си да го халосам. Марк, братът на Грейс, беше свестен тип – макар и Регистриран, той не се отнасяше с Нерегистрираните като с вредители и дори говореше с нас, когато ни срещнеше при обиколките си край Стената. Освен това знаех, че Лепката има чувства към Грейс, макар че никога нищо не предприе. В крайна сметка обаче аз му давах немалка част от храната си, тъй като обикновено бе твърде изплашен, за да излезе да тършува сам. Неблагодарно лекенце. Не можех да се грижа за всички и той го знаеше.

– Лукас още не се е върнал – измърмори Лепката, щом влязохме в стаята ми – едно от многото празни помещения в коридора. С времето се бях постарала да я постегна, доколкото мога. На строшените прозорци бях залепила найлонови чували, които спираха вятъра и влагата, а в ъгъла лежах стар матрак, одеяло и възглавница. Бях успяла да си намеря дори сгъваема масичка, два стола и пластмасова лавица за всякакви

джунджурии, мои си неща. Бях си устроила хубаво малко леговище, но най-хубавото беше, че вратата още се заключваше отвътре, така че стига да исках, можех да си осигуря известно уединение.

– Ами Плъха? – попитах аз и бутнах вратата. Тя се отвори със скърцане и едно жилаво момче с провиснала кестенява коса стреснато подскочи и ококори очи. Беше по-голямо от мен и Лепката, с остри черти и щръкнали като на плъх предни зъби, заради които изглеждаше постоянно ухилен.

Щом ме видя, Плъха изруга и кръвта ми кипна. Това си беше *мое* място, моята територия. Той нямаше право да влиза тук.

– Плъх! – изръмжах аз и се втурнах през вратата. – Защо ровиш из стаята ми? Търсиш какво да откраднеш ли?

Плъха вдигна ръка и стомахът ми се сви. В мърлявата си длан стискаше стара избеляла книга с увиснала корица и смачкани страници. Веднага я познах. Това беше измислена история, фантазия. Приказка за четири деца, които минали през един вълшебен дрешник и се озовали в странен нов свят. Бях я чела безброй пъти и макар че се подхилвах подигравателно при мисълта за вълшебна страна с дружелюбни говорещи животни, понякога, в най-съкровените ми мигове, ми се щеше да намеря и аз една скрита врата, която да ме изведе оттук.

– Какво е това, мамка му? – извика Плъха. Хванат на местопрестъплението, той бързо премина в настъпление. – Книги? Защо трупаш тоя боклук? Все едно можеш да четеш! – Той изсумтя и хвърли книгата на пода. – Знаеш ли какво ще направят вампирите, ако ги открият? Лукас знае ли за жалката ти колекция?

– Не ти влиза в работата! – изсъсках аз и пристъпих напред. – Това е моята стая, ще трупам каквото си поискам. А сега се разкарай, преди да съм казала на

Лукас да изрита кльошавия ти бял задник оттук.

Плъха се изкикоти. Отскоро беше с нас, най-много от няколко месеца. Каза, че идвал от друг сектор, защото го изхвърлили от старата му тайфа, но така и не сподели защо. Подозирах, че е защото е лъжливо, крадливо копеле. Лукас не би си и помислил да го приеме, но предишната зима бяхме изгубили двама души – Патрик и Джефри, двама Нерегистрирани братя. Бяха станали дръзки до глупост и се фукаха, че вампирите никога няма да ги хванат. Твърде бързи били, моля ви се, и познавали всички тунели за бягство. Една нощ излязоха да търсят храна, както обикновено... но така и не се върнаха.

Плъха изрита книгата, пристъпи заплашително към мен и се изпъна в цял ръст, за да се извиси отгоре ми.

– Голяма уста имаш, Али – изръмжа той. Дъхът му беше горещ и противен. – Пази се. Лукас не може да е винаги наблизко, за да те защитава. Помисли за това. – Той се надвеси над мен. – А сега ми се разкарай от очите, преди да съм те ошамарил. Не искам гаджето ти да види как цивриш.

Опита да ме избута, но аз избегнах ръката му, пристъпих напред и забих юмрук в носа му с всичка сила.

Той изписка, политна назад и вдигна ръце към лицето си, а Лепката изскимтя зад гърба ми. Плъха запримигва през сълзи, избълва някаква ругатня и замахна към главата ми. Беше тромав и непохватен. Наведох се, блъснах го към стената и чух как черепът му издумка в мазилката.

– Разкарай се от стаята ми! – изревах аз, докато той се смъкваше зашеметен до стената. Лепката се беше скрил зад масата в ъгъла. – Разкарай се и стой надалече, Плъх! Ако те видя пак тук, кълна се, че до края на живота си ще ядеш през сламка!

Плъха се надигна и остави кървава следа по стената. Избърса си носа, изплю някаква псувня и излезе, като изрита един стол. Затръшнах вратата след него и заключих.

– Копеле. Крадливо, лъжливо копеле! Ох... – Погледнах към юмрука си и се смръщих. Предният му зъб беше раздрал кокалчето ми и то кървеше. – Чудесно, надявам се да не пипна нещо гадно.

– Той сега ще откачи – рече Лепката и се осмели да излезе иззад масата. Беше блед и изплашен.

– Е, и? – изсумтях аз. – Само да опита нещо и ще му изкривя носа на другата страна. – Взех един парцал от лавицата и го притиснах към кокалчето си. – Омръзна ми да слушам глупостите му, мисли си, че може да прави каквото си поиска само защото е по-едър. Ще му държи влага известно време.

– Може да си го изкара на *мен* – рече Лепката и аз настръхнах от обвинителния му тон. Сякаш ме укоряваше, че съм действала неразумно. Че не съм помислила за *него*.

– Тогава го изритай в пищяла и му кажи да се разкара – отвърнах аз и хвърлих парцала на лавицата, а после внимателно вдигнах измъчената книга. Корицата ѝ беше разкъсана и първата страница липсваше, но иначе изглеждаше непокътната. – Плъха те тормози, защото си траеш. Ако отвърнеш, ще те остави на мира.

Лепката се нацупи и замълча, а аз с мъка потиснах раздражението си. Нямах да отвърне. Щеше да направи обичайното – да дотича при мен и да чака да му помогна. Въздъхнах и клекнах до една пластмасова кутия в дъното на стаята. Обикновено я покривах със стар чаршаф, но Плъха го беше захвърлил в ъгъла, вероятно в търсене на храна или нещо друго, което да открадне. Плъзнах капака назад и огледах

съдържанието на кутията.

Тя беше наполовина пълна с книги, някои с меки корици, като онази, която държах в ръката си, но имаше и по-големи, с твърди корици. Някои бяха плесенявали, други – обгорели. Знаех ги наизуст, от начало до край, от кора до кора. Те бяха моето най-ценно, най-тайно притежание. Ако вампирите научеха, че крия нещо такова, щяха да застрелят всички ни и да изравнят сградата със земята. За мен обаче рискът си струваше. В Покрайнините книгите бяха обявени извън закона. Когато поеха властта тук, кръвопийците щателно бяха претърсили всяко училище и библиотека и аз знаех защо – защото сред страниците на всяка книга се криеше информация за друг свят. Свят, съществувал преди този, в който хората не са живели в страх от вампири, Стени и чудовища. Свят, в който сме били свободни.

Внимателно прибрах книгата и погледът ми се спря на друга, доста опърпана, с избелели цветове, едното ѝ крайче – разядено от плесен. Беше по-голяма от останалите, детска книжка с картинки, а на корицата танцуваха ярки цветни животни. Прокарах пръсти по нея и въздъгнах.

Мама.

Лепката се беше приближил и надничаше над рамото ми.

– Плъха взел ли е нещо? – тихо попита той.

– Не – отвърнах аз, затворих капака и скрих съкровищата си. – Но няма да е зле да провериш и в твоята стая. И да върнеш всичко, което си заел от мен напоследък, за всеки случай.

– Не съм взимал нищо от месеци – отвърна Лепката, отбранително и изплашено едновременно и аз си прехапах езика, за да не му отвърна рязко. Не много отдавна, преди Плъха да дойде в групата ни, често го заварвах

свит до стената в стаята му, напълно погълнат от някоя от моите книги. Аз го бях научила да чете – прекарахме дълги мъчителни часове на матрака ми в учене на думи, букви и срички. Отне му доста време да свикне, но после това се превърна в любимия му начин да избяга, да се откъсне от всичко, което дебнеше извън стаята му.

После Патрик му каза какво правят вампирите с хората, които четат и сега той не се докосваше до книгите ми. Толкова труд, толкова време на вятъра! Вбесявах се, че Лепката се страхува толкова и не желае да научи нищо ново. Предложих на Лукас да науча него, но той не прояви никакъв интерес, а не бих си правила труда с Плъха.

Колко съм глупава да си мисля, че мога да предам нещо полезно на тази сбирщина.

Гневът ми обаче не се дължеше само на страха на Лепката или на невежеството на Лукас. Исках да ги уча, за да се развиват и защото вампирите ни бяха отнели дори това. Учеха питомците и робите си да четат, но искаха останалото население да е сляпо и глупаво и да живее в мрак. Държаха да сме безмозъчни, пасивни животни. Ако повече хора научеха какъв е бил животът преди... колко време щеше да мине, докато въстанат срещу кръвопийците и си върнат всичко?

Това беше мечта, която не смеех да изрека пред никого, дори пред себе си. Не можех да принудя хората да се учат, но това не ми пречеше да продължавам да опитвам.

Лепката отстъпи, когато се изправих и отново покрих кутията с чаршафа.

– Мислиш ли, че е открил и другия тайник? – попита той колебливо. – Може би трябва да провериш и него?

Погледнах го примирено.

– Гладен ли си? Затова ли го казваш?

Лепката обнадeждено сви рамене.

– А ти не си ли?

Извъртях очи, отидох до матрака и отново коленичих. Вдигнах го, разкрих хлабавите дъски под него, извадих ги и се втрених в тъмната дупка.

– По дяволите! – изпъшках аз, докато ровех из тясната ниша. Не беше останало много – парче сух хляб, два фъстъка и един картоф, който беше започнал да покълва. Вероятно това бе търсил Плъха – личния ми склад. Всички си имахме тайници, скрити от останалия свят. Нерегистрираните не крадяха един от друг... или поне не би трябвало, това беше негласно правило. В сърцата си обаче всички бяхме крадци, а гладът кара хората да вършат отчаяни неща. Не съм наивна, затова оцелявам толкова време. Единственият, който знаеше за тази дупка, беше Лепката, а аз му имах доверие. Не би рискувал всичко, като краде от мен.

Огледах жалките си провизии и въздъхнах.

– Лоша работа – поклатих глава аз. – А и напоследък много затегнаха мерките. Вече никой не търгува с купони за дажби.

Стомахът ми беше хлътнал. Е, нищо ново. Върнах дъските на местата им и разделих хляба с Лепката. Бях гладна почти постоянно, но сега положението беше започнало да става сериозно. Не бях яла от предишната вечер, а ровенето из улиците сутринта не мина добре. След като няколко часа претърсвах обичайните места, си тръгнах само с порязана длан и празен стомах. Набезите към капаните за плъхове на Томсън останаха безплодни – плъховете или бяха поумнели, или той най-сетне бе успял да ограничи популацията им. Изкачих и пожарната стълба до покривната градина на вдовицата Танер, като внимателно се промъкнах под

оградата от бодлива тел, но установих, че хитрата старица е прибрала реколтата по-рано и не е оставила нищо, освен празни саксии. Претърсих и контейнерите зад магазина на Хърли; *понякога*, макар и рядко, там се намираше по някой самун хляб, твърде мухлясал дори за плъховете, торбичка с развалена соя или някой гнил картоф. Не бях придирчива – стомахът ми бе свикнал да задържа почти всичко, колкото и да е отвратително. Буболечки, плъхове, червив хляб – пет пари не давах, стига поне малко да приличаше на храна. Можех да ям неща, които повечето хора не биха успели да преглътнат, но днес като че лейди Фортуна ме мразеше повече от обикновено.

Освен това след екзекуцията стана невъзможно да продължа с лова. Продължителното присъствие на питомеца в Покрайнините изнервяше хората и не исках да рискувам да крада, докато охраната му се мотае наоколо. Освен това не беше много разумно да откънеш храна, след като трима души току-що са били обесени точно за това.

Тършуването из познатите територии вече не ми носеше нищо. Бях изчерпала ресурсите тук, а и Регистрираните вече познаваха методите ми. Дори да навлезех в други сектори, по-голямата част от Покрайнините бе ошушкана много, много отдавна. В град, пълен с клошари и нагаждачи, няма какво толкова да остане. Ако искахме да ядем, трябваше да потърся по-далече.

Трябваше да изляза от града.

Хвърлих поглед през найлона на прозореца към бледото небе и изкривих лице. Сутринта си беше отишла, следобедът бързо напредваше и разполагах само с няколко часа да намеря храна, след като се озовях отвъд Стената. Ако не успеех да се върна преди залез, други създания щяха да излязат на лов. Отидеше ли си

светлината, настъпваше *тяхното* време. На Господарите. На вампирите.

Все още имам време, помислих си аз, като пресмятах часовете. *Денят е доста ясен; мога да се промъкна под Стената, да претърся руините и да се върна преди залез.*

– Къде отиваш? – попита Лепката, когато отворих вратата, излязох в коридора и се огледах предпазливо за Плъха. – Али? Чакай! Къде отиваш? Вземи ме с теб, мога да ти помогна.

– Не, Лепка – поклатих глава аз. – Този път няма да обикалям по обичайните места, има твърде много пазачи, а и питомецът е още тук и всички са изнервени. – Въздъгнах, заслоних очи с длан и огледах празния двор. – Ще трябва да се пробвам в руините.

– Напускаш града?! – изписка той.

– Ще се върна преди залез. Не се тревожи.

– Ако те хванат...

– Няма да ме хванат. – Облегнах се назад и му се ухилих. – Кога са ме хващали? Те дори не знаят, че има тунели.

– Говориш като Патрик и Джефри.

Примигнах, засегната.

– Това беше доста грубо, не мислиш ли?

Той сви рамене и аз скръстих ръце на гърдите си.

– Щом ще ми говориш така, може би не трябва да делия с теб, когато се върна. Може би е време за разнообразие да си потърсиш сам храна.

– Извинявай – веднага рече той и ми се усмихна извинително. – Извинявай, Али. Само се тревожа за теб, нищо повече. Изплаших се, че ще ме оставиш тук сам. Обещай да се върнеш!

– Знаеш, че ще се върна.

– Добре тогава. – Той отстъпи към коридора и

сенките скриха лицето му. – Успех.

Може би си внушавах, но сякаш долових в тона му надежда да загазя. Сама да се убедя колко опасно е навън и да видя, че е бил прав. Докато тичах през двора към оградата, си казах, че това е глупаво. Лепката имаше нужда от мен, аз бях единственият му приятел. Не беше толкова отмъстителен, че да иска да пострадам само защото ми се сърдеше заради Марк и Грейси.

Нали?

Прогоних тази мисъл от ума си, проврях се през телената ограда и се промъкнах в притихналия град. Друг път щях да се тревожа за Лепката, сега най-важното беше да намеря храна, за да оцелеем.

Слънцето се полюшваше точно над порутените сгради и къпеше улиците със светлина. *Просто оста ни там още малко, заръчах му аз. Не мърдай поне няколко часа. Всъщност може да не помръдваш изобщо, ако искаш.*

То сякаш се спусна отмъстително по небето и за да ме подразни, се скри зад облак. Сенките се издължиха като хищни пръсти и плъзнаха по земята. Потреперих и забързах по улицата.

ГЛАВА 2

Хората ще ви кажат, че е невъзможно да напуснеш Ню Ковингтън. Че Външната стена е непреодолима и че дори да иска, никой не може нито да влезе, нито да излезе от града.

Е, хората грешат.

Покрайнините представляват огромна бетонна джунгла, каньони от счупени стъкла и ръждив метал, оголени гигантски скелети, покрити с лози, плесен и ръжда. Ако изключим самия център на града, където мрачно сияят високите кули на вампирите, останалите сгради изглеждат съсипани, празни и на косъм от срутване. Под неравния хоризонт пустошта отвън настъпва, защото няма кой да я спре. По улиците са пръснати ръждиви коруби от някогашни коли и растенията поглъщат гнилите им рамки. Дървета, корени и лози никнат по тротоарите и дори пробиват покривите, като разкъсват паваж и стомана, сякаш природата бавно превзема града. През последните години няколко небостъргача най-сетне се поддадоха на времето и разрухата и се срутиха сред тътен и облаци от прах, бетон и счупени стъкла, като убиха всички, извадили лошия късмет да се окажат наблизо. Това вече е нещо нормално. Влизаш в някоя сграда и чуваш как проскързва

и стене над главата ти, на десетилетия, а може би на секунди от срутването.

Градът се разпаднаше. В Покрайнините всички го знаят, но не мислят за това. Няма смисъл да се тревожиш за нещо, което не можеш да промениш. Аз се тревожех само как да избягвам вампирите, как да не ме заловят и как да намеря достатъчно храна, за да оцелея още един ден.

Понякога, както днес, това изискваше крайни мерки. Смятах да направя нещо рисковано и много опасно, но ако се тревожех за риска, щях ли да съм Нерегистрирана, а?

Покрайнините бяха разделени на няколко района (сектори, както ги наричаха), спретнато оградени, за да се контролира притокът на храна и хора. И това било в името на „нашата безопасност“. Наречете я както искате, но клетката винаги си е клетка. Доколкото знаех, Вътрешният град бе заобиколен от пет или шест сектора, наредени в хлабав полукръг. Ние бяхме в сектор четири. Ако имах татуировка, която да сканират, тя щеше да гласи нещо от рода на: *Алисън Секемото, гражданин номер 7229, сектор 4, Ню Ковингтън. Собственост на принц Салазар*. Технически погледнато, Принцът притежаваше всички хора в града, но офицерите му си имаха собствени хареми и роби... кръвни роби. Обитателите на Покрайнините, от друга страна – или поне Регистрираните – бяха „обща собственост“. Което означаваше, че всеки вампир може да прави с тях каквото пожелае.

Като че ли никой в Покрайнините не се притесняваше от татуировката си. Нейт, един от помощниците в търговския пункт на Хърли, все ме навиваше да ставам Регистрирана. Татуирането не боляло много и цялата история с даването на кръв не била чак толкова

страшна, като свикне човек. Той не можеше да разбере защо съм толкова опърничав. Казах му, че не сканирането и кръвопускането ме тревожат най-много. Притесняваше ме именно онова „собственост на...”. Аз не бях ничия собственост. Ако проклетите кръвопийци ме искаха, щеше да им се наложи първо да ме хванат. И аз нямаше да ги улесня.

Барьерата между секторите беше просто устроена: телена ограда, увенчана с бодлива тел. Тези метални завеси се проточваха с километри и не бяха добре охранявани. Пазачи имаше само при железните порти на всеки сектор, през които минаваха камионите с храна от и към Вътрешния град. Всъщност на вампирите им беше все едно дали някой от стадото им се промъква от сектор в сектор. Силите им бяха съсредоточени основно в защитата на Външната стена, всяка нощ.

Трябва да признаем, че Външната стена беше доста внушителна. Девет метра висока, метър и осемдесет дебела – грозно чудовище от желязо, стомана и бетон, което се издигаше по периметъра на Покрайните и опасваше целия град. Имаше само една порта с огромни железни крила, а от вътрешната страна бе препречена с тежка метална решетка, която се вдигаше от трима мъже. Портата не беше в моя сектор, но веднъж я видях отворена, докато тършувах далеч от дома. На всеки петдесет метра имаше прожектори, които претърсваха земята като огромни очи. Оттатък Стената се простираше така наречената „смъртоносна зона” – участък, осеян с намотки бодлива тел, окопи и ями, пълни с остри колове, мини и какво ли още не, все с една-единствена цел – да държат Бесните далече от Стената.

Всички в Ню Ковингтън мразеха Външната стена и се страхуваха от нея, защото им напомняше, че са

затворници, овце в кошара. Стената обаче беше и много почитана. Никой не би могъл да оцелее в руините извън града, особено по тъмно. Дори вампирите не обичаха да ходят там. Отвъд Стената нощта принадлежеше на Бесните. Никой с мозък в главата не преминаваше оттатък, а онези, които опитваха, или бяха застрелвани, или взрив ги разкъсваше на парчета в смъртоносната зона.

Ето защо възнамерявах да мина отдолу.

Проправих си път през високите до кръста бурени, изпълнили канавката, като се опирах с ръка на бетонната стена, докато заобикалях локвите и натрошените стъкла. Известно време не бях идвала и бурените бяха покрили всички следи от предишните ми набези. Заобиколих една купчина камъни, без да поглеждам към подозрителните на вид кости, пръснати край нея, преброих десетина стъпки от ръба на купчината, спрях и коленичих в тревата.

Разтворих бурените, като внимавах да не личи много. Не исках някой да разбере какво има тук. Ако се разчуеше, ако до вампирите стигнеха слухове, че съществува изход от техния град, те щяха да претърсят всеки сантиметър от Покрайнините, докато не го открият и запечатат така здраво, както питомец стиска ключ за склад с храна. Не че много се тревожеха дали някой ще излезе; от другата страна на Външната стена имаше само руини, пустош и Бесни. Изходите обаче са и входове, а на всеки няколко години някой Бесен успяваше да се промъкне в града през тунелите, които минаваха под него. Тогава наставаше хаос, паника и смърт, докато Бесният не бъдеше убит, а входът – блокиран. И все пак винаги пропускаха по някой.

Бурените се разделиха и разкриха кръг от почернял метал, потънал в земята. Ужасно тежеше, но аз бях скрила наблизко едно парче от лост, за да го вдигам с него. Оставих капака да се стовари в тревата и се загледах в дълбокия тесен отвор. От бетона се подаваха ръждиви метални стъпала, които водеха надолу към мрака.

Озърнах се, за да се уверя, че съм сама и заслизах по стълбата. Винаги се притеснявах, когато оставях тунела отворен, но капакът беше твърде тежък, за да го повдигна отвътре. Въпреки това високата трева го скриваше добре и досега никой не го беше открил, не и през всичките тези години, откакто се промъквах извън града.

Е, нямах време да се мотая.

Скочих на бетонния под и се огледах, като изчаках очите ми да свикнат с тъмнината. Бръкнах в джоба на палтото си и напипах двете си най-безценни притежания: запалка, наполовина пълна с газ и джобното ми ножче. Запалката бях намерила при едно пътешествие из руините, а ножа имах от години. И двете ми бяха много ценни и не ходех никъде без тях.

Както обикновено, тунелите под града смърдяха. Старите хора, които са били деца преди заразата, казваха, че навремето всички градски нечистотии се изливали в тръби под улиците, а не в кофи, които изпразвахме в покрити дупки. Ако беше вярно, това със сигурност обясняваше миризмата. На около крачка от мен бетонът се спускаше към тинеста черна вода, която се носеше лениво из тунела. Един огромен плъх, голям почти колкото уличните котки, които бях виждала горе, изприпка към сенките и ми напомни защо съм тук.

Хвърлих последен поглед към небето, все още слънчево и ярко, и поех към мрака.

Хората си мислят, че Бесните се спотайват под земята, в пещери или изоставени тунели, където спят денем, а нощем излизат. Всъщност почти всички смятат така, но аз никога не съм виждала Бесен долу, нито веднъж, дори и заспал. Това нищо не означава, разбира се. Никой горе не е виждал хора-къртици, но всички бяхме чували за недъгавите, боящи се от светлината хора, които живеят под града, сграбчват те за глезените от решетките на канавките и те завличат долу, за да те изядат. И аз не бях виждала човек-къртица, но пък съществуваха стотици, дори хиляди тунели, в които не бях стъпвала и не възнамерявах да го правя. Целта ми, когато нагазвах в този мрачен и зловещ свят, бе да мина под Стената и да се върна по светло възможно най-бързо.

За щастие познавах този тунел и не бях съвсем без светлина. Тя се просмукваше през решетките на канавките и осейваше сивотата с тънки ивици цвят. На места цареше пълен мрак и трябваше да си светя със запалката, но познавах тунела и знаех къде отивам, така че не беше толкова ужасно.

Накрая се проврях през огромна бетонна тръба, която се изливаше в обрасла с бурени канавка, и почти се сюрнах долу по корем. Има известна полза в това да си много кльощав. Изправих се, изтръсках гнусната топла вода от дрехите си и се огледах.

Над редиците провиснали покриви, отвъд голоото разорано поле в смъртоносната зона, се издигаше Външната стена в цялата си мрачна прелест. По някаква причина от тази страна тя винаги ми изглеждаше странно. Слънцето висеше между кулите в центъра на града и се отразяваше в огледалните им стени. Оставах ми още няколко часа за тършуване, но

трябваше да побързам.

Зад смъртоносната зона, ширнала се като сиво-зелен килим, в изтляващата следобедна светлина ме очакваха останките от старите предградия. Измъкнах се от канавката и навлязох в руините на една мъртва цивилизация.

Да тършуваш из руините си е опасна работа. Казват, че навремето тук имало огромни магазини, претъркани с храна, дрехи и всякакви други неща. Били направо гигантски и лесно се познавали по широките паркинги отвън. Само дето няма какво да търсиш там, защото първо тях претарасили, когато всичко тръгнало на зло. Близко шейсет години след заразата от тях бяха останали само стените и празните рафтове. Същото важеше и за по-малките хранителни магазини и за бензиностанциите – там нямаше нищо. Бях изгубила доста време в ровене из тези сгради, но всеки път излизях с празни ръце, затова сега нямаше да си правя труда.

Порутените гниещи къщи по пустите улици обаче бяха друго нещо. С времето бях научила нещо доста интересно за човешката раса – че обичаме да се запасяваме. Наречете го предвидливост, наречете го параноя, наречете го подготовка за най-лошото, но вероятността да намеря храна в мазетата или килерите на къщите беше по-голяма. Човек просто трябва да порови.

Когато с надежда влязох в петата или шестата къща – двуетажна, с телена ограда, почти погълната от бръшлян, със счупени прозорци и оплетена в бурени и лози веранда – подът изскърца под краката ми. Покривът и част от горния етаж се бяха срутили и през изгнилите греди струеше бледа светлина. Въздухът бе натежал от миризма на плесен, прах и растения, а самата къща сякаш стаи дъх, шом пристъпих вътре.

Претърсих първо кухнята. Ровех из шкафовете, отварях чекмеджета, проверих дори в древния хладилник в ъгъла. Нищо. Няколко ръждиви вилици, една празна консервна кутия, счупена чаша. Все познати неща. В една от спалните гардеробите бяха празни, тоалетката – преобърнатата, а по пода бяха пръснати парчета от голямото овално огледало. Одеядлата и чаршафите бяха смъкнати от леглото и на матрака тъмнееше подозрително на вид черно петно. Не се запитах от какво е. Тук не бива да си задаваш подобни въпроси, просто продължаваш нататък и толкова.

В ъгъла на втората спалня, която не беше така опустошена, видях стара люлка, покрита с прах и паяжини. Заобиколих я, като нарочно не погледнах през олющените пречки и тръгнах към лавиците до стената. Навремето сигурно са били бели. На единия рафт имаше строшена лампа, но под нея видях познат прахасал правоъгълник.

Взех го, позабърсах го и прочетох заглавието. „Лека нощ, луна.” Усмихнах се печално. Не бях дошла за книги и се наложи да си го припомня. Ако занесях у дома книга вместо храна, да речем, Лукас щеше да откачи и вероятно пак щяхме да се скараме.

Може би не бях много справедлива с него. Той не беше глупав, а просто практичен. Оцеляването му се струваше по-важно от това да научи нещо, което в неговите очи беше безполезно. Аз обаче не можех да се откажа само защото упорстваше. Ако го научех да чете, вероятно щеше да започне да учи други хора от Покрайнините, деца като нас. И може би това щеше да бъде достатъчно за началото на... нещо. Не знаех на какво, но трябваше да съществува нещо повече от елементарното оцеляване.

Въодушевена от тези мисли, аз стиснах книгата под

мишница, но някакво тихо дрънчене ме накара да замръзна. Не бях сама в къщата. В коридора имаше нещо, точно пред вратата на стаята.

Оставих внимателно книгата на лавицата, без дори да раздвижа праха. После щях да се върна да я взема... ако оцелеех.

Плъзнах ръка в джоба си, стиснах ножа и бавно се обърнах. На мътната светлина, нахлуваща от дневната, видях някаква сянка, точно пред вратата отекна тих тропот. Отворих острието, отстъпих назад и се притиснах към тоалетката. Сърцето ми блъскаше. Когато тъмният силует спря пред вратата, чух тежко пръхтене и затаих дъх.

Една сърна пристъпи прага.

Стомахът и гърлото ми се отпуснаха, макар че не се успокоих напълно. В руините често се срещат диви животни, но не разбирах защо една сърна ще влиза в човешка къща. Изправих се и бавно издишах, а тя изви глава към ъгъла с втренчени очи, сякаш не успяваше да види какво има там. Стомахът ми изкъркори и за миг ме споходиха видения как се хвърлям към нея и забивам ножа във врата ѝ.

В Покрайнините почти не виждахме месо. Плъховете и мишките много се ценяха и аз съм ставала свидетел на доста гадни сбивания за един мъртъв гълъб. Понякога наоколо се мотаеха бездомни кучета и котки, но те бяха твърде диви и зли и беше най-добре да не ги закачаш, ако не си готов да се сдобиеш с ухапване и някоя зараза. Пазачите също излизаха, за да стрелят по всяко животно, което се мерне по улиците, затова месото беше изключително дефицитно.

Един труп на сърна, нарязан на ивици и изсушен, щеше да изхранва и мен, и тайфата цял месец. Можех да разменям мръвки за купони, одеяла, нови дрехи,

каквото си пожелаея. Само при мисълта за това стомахът ми отново закъркори и аз прехвърлих тежестта си върху единия си крак, готова да се метна напред. Щом се раздвижех, сърната вероятно щеше да избяга, но трябваше да опитам.

Тогава тя погледна право към мен и аз видях тънките струйки кръв, които се стичаха от очите ѝ и капеха по пода. Внезапно моята кръв се смрази. Нищо чудно, че не се плашеше, нищо чудно, че ме беше проследила дотук и ме наблюдаваше с този спокоен, изцъклен поглед на хищник. Беше ухапана от Бесен. И болестта вече бе засегнала мозъка ѝ.

Поех си тихо дъх, за да успокоя ударите на сърцето си, като се стараех да не се паникьосам. Лоша работа. Сърната запречваше вратата и не можех да мина покрай нея, без да рискувам да ме нападне. Очите ѝ не бяха напълно побелели, значи болестта все още беше още в начален стадий. Надявах се, че ако запазя самообладание, ще се измъкна оттук, без да ме стъпче до смърт.

Тя изсумтя, тръсна глава и това движение я накара да залитне към рамката на вратата. Още едно следствие от болестта – в един момент заразените животни изглеждаха объркани, с некоординирани движения, но в следващия можеше да се развилнеят ужасно. Стиснах ножа и се запромъквах покрай стената към счупения прозорец.

Сърната вдигна глава, извъртя очи и нададе дрезгав рев, който със сигурност не беше характерен за нейния вид. Видях как мускулите ѝ се напрягат преди скока и се втурнах към прозореца.

Тя нахлу в стаята със сумтене, като размахваше диво копита. Едното закачи бедрото ми, докато се шмугвах покрай нея – наглед съвсем леко, но имах чувството,

че ме удрят с чук. Сърната се заби в стената отсреща и прекатури лавицата, а аз се хвърлих през прозореца.

Изправих се криво-ляво сред бурените и хукнах към една полусрутена барака в ъгъла на двора. Покривът ѝ беше пропаднал, а лозите бяха погълнали напълно прогнилите стени, но вратата си беше на мястото. Промъкнах се вътре, свих се запъхтяна в ъгъла и започнах да се ослушвам.

За миг всичко притихна. След като сърцето ми се поуспокои, надникнах през една пролука между дъските и видях тъмния силует на сърната – мотаеше се напосоки из стаята и се втурваше яростно първо към матрака, после към счупената тоалетка. Е, добре. Щях да се спотайвам, докато това умопомрачено животно се успокои и си тръгне. Надявах се това да стане преди залез – трябваше скоро да се върна в града.

Отдалечих се от стената и се обърнах да огледам бараката – може би щях да открия нещо полезно. Нямах кой знае какво: няколко срутени рафта, шепя ръждясали гвоздеи, които прибрах в джоба си, и една странна дундеста машина с четири колела и дълга дръжка, сякаш за да я буташ насам-натам. С каква цел, представа си нямах.

Забелязах отвор в дъските точно под странната машина и я бутнах назад. На пода имаше капак, заключен с тежък катинар, който бе така ръждясал, че надали можеше да бъде отворен, но пък самите дъски бяха изгнили и се разпадаха. Лесно откъртих няколко, направих достатъчно голяма дупка и открих сгъваема стълба, която водеше към мрака. Стиснах ножа и се спуснах долу.

В мазето беше тъмно, но до залез оставаше поне още час и дневната светлина се процеждаше през дупката и пролуките между гредите. Намирах се в малка студена

стая с бетонни стени и под. Над главата ми на жица висеше крушка. По стените имаше дървени лавици, по които проблясваха безброй консервни кутии. Сърцето ми замря.

Джакпот.

Хвърлих се напред и сграбчих първата попаднала ми консерва, като от вълнение съборих три и те се затъркаляха по пода. На кутията имаше избелял етикет, но не си направих труда да разчета надписа. Извадих ножа, забих го в капака и яростно атакувах ламарина-та, за да изрежа отвор с треперещите си ръце.

Отвътре се разнесе божествен сладък аромат, който отново събуди глада ми и дори леко ме замая. *Храна! Истинска храна!* Огънах капака и дори не погледнах какво точно има вътре (някакви разкапани плодове в лепкава течност), преди да изсипя всичко в устата си. Сладката смес ме шокира, беше гъста и кашеста и аз за пръв път вкусвах такова нещо. Изпих я наведнъж и усетих как се спуска в празния ми стомах. Сграбчих още една кутия.

В тази имаше фасул в по-бистър сос и аз опустоших и него, като загребвах червената каша с пръсти. Изгълтах още една кутия с лепкави плодове, после – една с разкапана царевица, а накрая – малка консерва с наденички, големи колкото пръста ми, преди да се успокоя достатъчно, за да мога да помисля.

Бях се натъкнала на истинска съкровищница, и то със смайващи размери. За подобни складове с храна се разказваха легенди, а ето ме тук, в един от тях. Стомахът ми най-сетне беше пълен (рядко усещане) и аз започнах да оглеждам наличностите.

Консервите заемаха цялата стена и бяха най-разнообразни, ако се съдеше по различните етикети. Някои не се четяха, бяха твърде избелели или

разкъсани, но все пак успях да различа консервирани зеленчуци, плодове, варива и супи. Имаше и кутии със странни храни, за които не бях чувала. „Спа ге тии” или пък „Ра Ви Оу Лии” и други такива откачени работи. Освен консерви, на рафтовете имаше и кутии с четвъртити пакетчета, увити с лъскава сребриста хартия. Нямах представа какво съдържат, но ако беше още храна, не бих се оплаквала.

На отсрещната стена бяха подредени десетки туби с вода, няколко газови бутилки и един от онези преносими зелени спиртници, които бях виждала Харли да използва. Имаше и газена лампа. Който и да беше стъкмил това местенце, явно не бе искал да поема рискове. Не че му беше свършило работа накрая.

Е, благодаря ти, неизвестни човече. Със сигурност ми улесни живота.

Мислех усилено, преценявах възможностите. Можех да запазя това място в тайна, но защо? Тук имаше храна, която щеше да ни стигне за месеци. Огледах помещението и се зачудих какво точно да сторя. Ако кажех на Лукас, четиримата – аз, той, Плъха и Лепката – можехме да се върнем и да отнесем всичко наведнъж. Щеше да е опасно, но си струваше.

Бавно се завъртях. Съжалих, че не съм взела нещо, в което да сложа храната. *Много умно, Алисън.* Когато идвах в руините, обикновено нарамвах една от раниците, които пазехме в един шкаф в коридора (за това ги държахме, в крайна сметка), но не ми се искаше да се натъквам отново на Плъха. И все пак трябваше да занеса нещо у дома. Ако исках да убедя Лукас да рискува с такова опасно пътуване извън града, трябваше да му покажа някакво доказателство.

Огледах помещението и видях два издути чувала за боклук на най-горната лавица, избутани чак до стената.

В тях като че ли имаше одеяла, дрехи и други полезни неща, но точно сега повече ме интересуваше храната.

– Това ще свърши работа – измърморих аз и тръгнах към рафтовете. Нямаше стълба или сандък, на който да стъпя, затова започнах да се катеря. Проврях крак между консервите и се издърпах нагоре. Дъската изскърца ужасяващо под тежестта ми, но издържа. Стиснах грапавото дърво и стъпих на следващия рафт, а после и на третия, докато стигнах до най-горния и затършувах слепешком. Хванах ъгълчето на хлъзгавия найлон с два пръста и го дръпнах към себе си.

Внезапно дървото изстена и преди да се усетя, цялата лавица се килна назад. Паникосах се и се опитах да отскоча, но десетки кутии се сюрнаха към мен, връхлетяха ме и ръцете ми изпуснаха лавицата. Стоварих се на бетонния под, а консервите се затъркаляха със звън наоколо ми и за секунда зърнах как рафтът изпълва полезрението ми, преди всичко да потъне в мрак.

ГЛАВА 3

Пулсираща болка в главата ме върна в реалността. Ушите ми пищяха и когато отворих очи, ме посрещна мрак. За миг не осъзнавах къде се намирам и какво се е случило. Нещо тежко притискаше гърдите и краката ми и щом помръднах, някакви малки метални неща се изтърколиха от тялото ми и паднаха на земята.

– По дяволите! – прошепнах аз, щом си спомних. После трескаво се измъкнах изпод лавицата и закуцух към стълбите, за да погледна навън. През дупката в покрива видях мъгливо беззвездно небе, но жълтеникавата луна надничаше през облаците като подпухнало око.

Бях загазила.

Глушава грешка, Али. Изкачих се по стълбата и се вгледах в мрака и сенките, сърцето ми сякаш напираше да изскочи. Долу консервите продължаваха да се търкалят със звън по пода, но вече не можех да се тревожа за съкровището, което щях да изоставя. Трябваше да се върна в града, не можех да остана тук. Бях чувала, че Бесните проникват през стените и подовете, за да докопат жертвите си, а усетят ли те, никога не се отказват. Не биваше да се бавя.

Измъкнах се внимателно от дупката, приближих

се до вратата и посегнах да я отворя, но се вцепених. Нещо се движеше край стената на бараката.

Бурените жулеха със съсък стената, чуваха се стъпки и тихо ръмжене – вероятно някакво животно се промъкваше през пролуките. Отдръпнах ръка и тихо отстъпих в един ъгъл, като долепих гръб към стената и стиснах ножа, за да спра треперенето на ръцете си. Навън цареше почти непрогледна тъмнина, но успях да зърна някаква бледа мършава фигура през процепите в дъските. Вслушах в стъпките ѝ – първо обикаляше край стената, а после... спря пред вратата.

Затаих дъх, а докато бесните удари на сърцето ми отброяваха секундите, прехапах бузата си отвътре, за да не се задъхам.

Вратата изскърца и бавно се отвори.

Не помръдвах, не дишах. Усещах дървото зад гърба си и си представях, че съм част от стената, дори от сенките, които ме обгръщаха и ме криеха от всичко. От другата страна на вратата дрезгавото ръмжене се усили и някаква сянка завъртя глава насам-натам, за да огледа стените.

Измина цяла вечност. Накрая вратата бавно се затвори със скърцане, а сянката се обърна и лениво пое през бурените. Слушах провлачените ѝ стъпки, а те отслабваха все повече, докато накрая се чуваше единствено жуженето на нощните насекоми.

Измина още миг, преди да успея да се помръдна и дори да задишам нормално. Щом спрях да треперя, се измъкнах от бараката и забързах през бурените, следвайки пътя, по който бях дошла. С ужас забелязах, че той не е единственият – няколко подобни дири кръстосваха високата трева в двора. Явно докато лежах долу, не съм била сама. Ако онова нещо беше открило стълбата...

Потреперих и тръгнах още по-бързо през пустите улици. На лунна светлина руините бяха дори по-страховити – сурови и враждебни към всеки натрапник. По мръкнало зад стените на града хората се изпокриваха и единствено вампирите населяваха нощта, но там сенките бяха познати, а мракът – успокояващ. Тук, в руините, той беше чужд, а сенките сякаш се прокрадваха и посягаха към теб.

Нещо изпищя в нощта с гневен животински кръсък и аз хукнах да бягам.

Това бяха най-дългите няколко минути в живота ми, но успях да стигна до тунелите. Проврях се през отточната тръба, убедена, че зад мен има нещо, което ще ме сграбчи за глезените и ще ме издърпа обратно. За щастие не се случи нищо подобно и аз се облегнах на стената, дишайки бързо и накъсано, докато сърцето ми се поуспокои.

В тунела не виждах дори ръката пред лицето си и колкото и да чаках, очите ми нямаше да свикнат с мрак – той беше непрогледен. Бръкнах в джоба си, извадих запалката, щракнах я и се появи малко пламъче. Едва осветяваше земята пред краката ми, но беше по-добре от нищо. Поех през тунелите, а потрепващата светлинка мъждукаше пред мен.

Странно как само няколко часа могат да променят начина, по който гледаш на света. Преди тунелите ми бяха познати. Сега ми се струваха зловещи, а мракът сякаш бе живо същество, което ме притискаше отвсякъде и ме задушаваше. Стъпките ми кънтяха твърде силно в тишината и на няколко пъти стаявах дъх, заслушана в измислени шумове, само за да се уверя, че съм чула собственото си дишане.

Тунелите не свършваха и въпреки всичките ми страхове и въображаеми заплахи, нищо не ме нападна. Почти си бях у дома. Оставаше ми само още един завой и стотина метра до стълбата, когато чук плясък в мрака. Не беше силен и денем, когато слънчевата светлина проникваше през решетките, сигурно щях да си помисля, че е плъх или нещо подобно. В тишината и мрака обаче сърцето ми почти замря и кръвта ми се смрази. Загасих пламъчето и се шмугнах в един ъгъл, затаих дъх и напрегнато се ослушах. Не се наложи да чакам дълго.

В мрака пред мен изникна лъч на фенерче и между стените закънтяха ниски гърлени гласове.

– ... какво има тук? – изхриптя някой и аз се притиснах към стената. – Плъх ли? Голям плъх, изпълзял от мрака. Неподходяща нощ си избрал да бродиш под града, приятел.

Рискувах и надзърнах бързо иззад ъгъла. Четирима мъже заприщваха изхода на тунела – бяха слаби и парцаливи, с мръсни дрехи и рошави коси. Сториха ми се прегърбени, с приведени рамене, сякаш бяха прекарали целия си живот в малки тесни пространства и не бяха свикнали да стоят изправени. В ръцете си стискаха назъбени ръждиви остриета и налудничаво се хилеха на някаква самотна фигура в центъра на тунела, а очите им блестяха от нетърпение и нещо по-зловещо.

Отново се скрих зад ъгъла, сърцето ми блъскаше. *Не е за вярване*, казах си аз и се отдръпнах още по-навътре в мрака с надеждата, че не са ме чули. *Май не ми е нощ. Сърна, Бесни, а сега някакви откачени хора-къртици в тунелите. Никой няма да повярва!* Поклатих глава и се приведох още повече, стиснала дръжката на ножа. *Само вампир липсва и ще стане идеално.*

Къртиците се изкикотиха, после ги чух да се спускат

напред, вероятно за да обградят клетия нещастник, който се беше натъкнал на засадата им. *Бягай, идиот такъв*, помислих си аз и се зачудих какво си въобразява, защото не чух панически тропот при бягството му. *Не знаеш ли какво ще ти направят? Ако не искаш да те набучат на шиш над огъня, по-добре бягай.*

– Не искам неприятности – чу се нисък глас, спокоен и овладян. Въпреки че не можех да видя собственика, защото не смеех да надзърна отново, от гласа му ме полазиха тръпки. – Пуснете ме и ще си замина по пътя. Не ви трябва да ме закачате.

– О... – измърка единият от хората-къртици и аз си го представих как се плъзга напред, мазно ухилен. – Мисля, че бихме...

Гласът му внезапно премина в задавено гъргорене, последвано от плясък. Въздухът се изпълни със слабата бакърена миризма на кръв, чух яростни викове и шум от борба. Остриета се забиваха в плът, разнасяха се болезнени писъци. Стаила дъх, аз останах свита в моя сенчест ъгъл, докато заглъхна и последният писък, докато и последното тяло се стовари на земята и над тунелите отново се спусна тишина.

Преброих до трийсет. Шейсет. Минута и половина. Две. Тунелът още беше тих. Не се чуваха никакви стъпки, никакъв шум, никакво дишане. Пълно мъртвило. Предпазливо надникнах зад ъгъла и прехапах устна.

Четиримата мъже-къртици лежах безжизнени, а оръжията им бяха разпилени край тях. Фенерчето вяло озаряваше стената, а лъчът му беше насочен към яркочервеното петно, което се стичаше по бетона към едно от неподвижните тела. Отново огледах тунела, търсейки пета купчинка, но на бледата светлина на фенера се виждаха само къртиците. Тъмният непознат беше изчезнал.

Промъкнах се по-близо. Не исках да докосвам телата, но фенерчето беше ценна находка. Щях да се изхранвам няколко дни, ако успеех да го продам на подходящия търговец. Пристъпих край една мръсна бледа ръка, грабнах трофея си, изправих се... и лъчът му озари едно непознато лице, което не потрепна. Дори не примигна. Заотстъпвах назад, като едва не се спънах в простряната ръка и вдигнах ножа пред себе си. Непознатият остана на мястото си, но очите му, по-черни от катран, не се откъсваха от мен. Държах острието и фенера насочени към него, докато стигнах до ръба и се приготвих да хукна към мрака.

– Ако побегнеш, ще умреш, преди да си направила и три крачки.

Спрях, сърцето ми бумтеше. Вярвах му. Сграбчих по-здраво ножа и се обърнах. Втрених се в него над мъртвите тела и зачаках следващия му ход.

Нямах и капка съмнение, знаех пред какво съм изправена, какво се вижда в мен от другата страна на тунела, толкова неподвижно, сякаш беше статуя. Бях сама с вампир. И нямаше кой да ми помогне.

– Какво искаш?

Гласът ми излезе по-треперлив, отколкото ми се искаше, но аз останах на мястото си и се втрених предизвикателно в него. „Не показвай страх, вампирите го надушват.“ Така поне разправяха всички. Ако налетяш на гладен кръвопиец нощем, не бива да изглеждаш като жертва, за да имаш някакъв шанс да оцелееш.

Аз не вярвах в това, разбира се. Вампирът ще те ухапе, все едно дали се страхуваш от него, или не. Просто не възнамерявах да му доставя това удоволствие.

Той едва забележимо наклони глава, но тялото му остана съвсем неподвижно.

– Опитвам се да реша – рече той с тихия си студен

глас, – дали си просто мършояд и си подслушала случайно разговора ни, или си се спотайвала, за да разкажеш на останалите от клана си, че съм тук.

– Да ти приличам на една от тях?

– Е... тогава си обикновен мършояд. Чакаш жертвата да умре, за да се нахраниш, вместо сама да я убиеш.

Тонът му не се беше променил. Оставаше си студен и безизразен, но аз усетих как се наеждам въпреки страха си. Гняв, омраза и отвращение се опитваха да изригнат на повърхността и да ме превърнат в глупачка, която иска да го нарани. Защо този убиец, този лишен от душа кръвопиец си мислеше, че може да ме поучава?

– Е, да, така става, като оставиш добитъка да гладува – озъбих се аз и присвих очи. – Животните започват да се ядат едно друго, не знаеше ли? – Посочих към мъртвите мъже-къртици в краката си и се озъбих. – Аз обаче не съм от тях. И със сигурност не ям хора. Ти си по тази част.

Вампирът само ме гледаше. Достатъчно дълго, за да съжаля, че съм му се изрепчила, което по принцип си беше глупаво, но почти не ми пукаше. Нямах да пълзя и да се моля, ако това очакваше от мен. Вампирите нямаха души, нямаха чувства и не бяха способни на състрадание. Ако кръвопиецът пожелаеше да ми източи кръвта и да ме остави да изгния тук, не бих могла да го спра, каквото и да му кажех. Само че щях много да го затрудня.

– Интересно – замислено каза той, сякаш на себе си. – Понякога забравям колко сложна е човешката раса. Превърнахме толкова много от вас в животни – диви, страхливи, готови да се обърнат един срещу друг, за да оцелеят. И все пак, в най-тъмните кътчета все още може да се намери някой, който, поне до някаква

степен, все още е човек.

Нищо не разбирах от приказките му, но ми беше писнало да чакам, за да видя какво ще стане.

– Какво искаш, вампире? – отново го предизвиках аз. – Защо още приказваш? Ако ще ме хапеш, действай.

Само не очаквай да легна и да кротувам. Преди да умра, ще се сдобиееш с джобно ножче в окото, кълна се.

За мое изумление вампирът се усмихна. Само изкриви леко устни, но с това гранитно лице все едно се беше ухилил до уши.

– Тази нощ вече се нахраних – обяви той спокойно и отстъпи крачка назад, към сенките. – А и ми се струва, че ти, малка тигрице, имаш нокти и няма да се поколебаеш да ги използваш. Не съм в настроение за още една схватка, затова се считай за късметлийка. Срещна един лишен от сърце и душа кръвопиец и оцеля. Следващия път може да е различно.

Той се обърна и се отдалечи, а от мрака долетяха последните му думи:

– Благодаря ти, че поговори с мен.

Миг по-късно беше изчезнал.

Намръщих се – бяха съвсем объркана. Що за вампир убива четирима души, провежда загадъчен разговор с момиче от улицата, благодари му и си тръгва? Насочих фенерчето насам-натам из тунела – чудех се дали това не е трик, за да ме подлъже да сваля гарда, дали не ми готви засада. Струваше ми се, че един вампир би направил точно това. Тунелът обаче беше празен и тих и след миг аз прескочих окървавените трупове, тръгнах към стълбата и я изкачих възможно най-бързо.

Градът беше опустял. Нищо не помръдваше, порутените магазини, къщи и апартаменти бяха тъмни и тихи. Над всичко това се извисяваха кулите на

вампирите и блешукаха в нощта, студени и безстрастни като господарите си. Мълчаливият час точно преди зазоряване принадлежеше на хищниците, така че никой не се мяркаше по улиците, всички се свиваха в леглата зад заключени врати и закепенчени прозорци. От тази страна на Стената обаче мракът не криеше свирепи безмозъчни ужаси, които навремето са били хора. Тук хищниците бяха по-сложно устроени, макар и също толкова опасни.

Студен вятър помете улицата, една празна консервна кутия се затъркала по земята. Спомних си какво бях оставила зад себе си от другата страна на Стената и в стомаха ми отново припламна гняв, който изличи и последната капка страх. Толкова много храна! Да оставиш такава богатство...

Кипнах при тази мисъл, изритах един камък към една кола и той отскочи със звън от ръждивата ѝ коруба. Трябваше да се върна там. Нямах да се свивам зад Стената, да ям хлебарки и да си мечтая за рафтовете с истинска храна, която гние далеч-далеч в нечие мазе. Изключено. По един или друг начин щях да ида пак и да си върна загубеното.

Точно сега обаче стомахът ми беше пълен, всичко ме болеше от падането и бях ужасно изморена. Лъчът на фенерчето едва-едва пробиваше мрака и аз го изключих, не исках да хабя ценните батерии. В Покрайнините не ми трябваше изкуствена светлина. Пъхнах едничкия си трофей в задния си джоб и тръгнах към дома.

– О, Господи, ти си жива!

Изгледах презрително Лепката, шмугнах се в стоята си и изритах вратата зад себе си. Той стана от матрака

ми и ме зяпна с отворена уста, сякаш бях халюцинация.

– Защо ме гледаш така? – смръщих се аз. – И защо си тук, между другото? Да не си ме чакал цяла нощ?

– Не чу ли? – Очите му се стрелкаха неспокойно, сякаш някой можеше да се спотайва в сенките и да подслушва. – Лукас не ти ли каза?

– Лепка – въздъхнах аз и се стоварих на матрака. – Тъкмо се връщам след отвратителна нощ навън. – Закарих очите си с ръка. – Изморена съм, не, *скапана* съм и освен ако някой бере душа или са нахлули вампири, искам да поспя. Каквото и да е станало, не може ли да почака до сутринта? Така или иначе ще трябва да говоря с Лукас.

– Вампирите идваха тази нощ – продължи Лепката, сякаш не бях казала и дума.

Свалих ръка от лицето си и седнах, по гръбнака ми плъзна студ. Лицето на Лепката бледнееше в тъмната стая, а тънките му устни бяха изопнати от страх.

– Видях ги. Обикаляха от сектор в сектор с питомци, пазачи и всичко останало, разбиваха врати, влизаха в къщите на хората. Тук не са идвали, но Лукас ни премести в мазето, докато не се увери, че са отминали. Чух... чух, че убили някого... когато се опитал да избяга.

– А някой Взет ли е?

Лепката сви кокалестите си рамене.

– Не мисля. Просто дойдоха, влязоха в няколко сгради и си тръгнаха. Лукас каза, че търсели нещо, но никой не знае какво.

Нещо или *някого*. Пак се замислих за вампира в тунелите под града. Дали и той беше част от групата по претърсването? Може би беше слязъл да огледа тунелите? Или... или пък точно *него* търсеха всички? Не, в това нямаше никакъв смисъл. Защо вампирите ще

преследват един от своите? И ако беше така, защо не го правеха по-често?

– Носят се слухове, че ще въведат извънредно положение – продължи Лепката с тих, изпълнен със страх глас. – Вечерен час, пазачи, забранени райони и така нататък.

Изругах шепнешком. Извънредното положение беше лоша новина не само за Нерегистрираните. Бяха го въвеждали два пъти – когато една въоръжена банда сновеше из Покрайнините и осея улиците с мъртъвци и когато епидемия от бяс по плъховете вся паника в целия град. Извънредното положение беше крайната мярка на вампирите, отговорът им, когато нещата излезеха от контрол. Всеки трябваше да си стои у дома след определен час, а по улиците обикаляха въоръжени пазачи. Ако хванеха някого навън, го застрелваха, без да задават въпроси.

– Али, какво ще правим?

– Нищо. – Лепката се втренчи в мен, а аз свих рамене. – Тази нощ нищо. След няколко часа ще съмне, кръвопийците ще се приберат в кулите си и ще си стоят там до утре вечер. Тогава ще му мислим.

– Ама...

– Лепка, изморена съм! – Надигнах се от матрака, хванах го за лакътя и го подкарах към вратата. – Ако Лукас е още буден, кажи му, че утре трябва да говоря с него. Важно е. *Много* важно. – Той понечи да възрази, но аз твърдо го избутах през прага. – Виж, ако държиш да стоиш буден и да се страхуваш заради хайката, можеш да го правиш и за двама ни. Аз обаче ще поспя, докато още имам тази възможност. Събуди ме призори, става ли?

Преди да успее да каже каквото и да било, аз затръшнах вратата в лицето му. После се проснах на матрака,

обърнах се към стената и затворих очи. Новините бяха тревожни, но се бях научила, че за неща, които не можеш да промениш, няма смисъл да се тревожиш. Само ще си изгубиш съня. Утре щях да поговоря с Лукас за склада с храна, който бях открила, и той щеше да убеди останалите да отидем. Преди да обявят извънредно положение, разбира се. Заедно можехме да пренесем всичко на два-три пъти и нямаше да се тревожим за настъпващата зима. Плъха беше гадняр и насилник, но бе част от моята банда, а ние се грижехме един за друг. Освен това щеше да ми отнеме цяла вечност да пренесе всичко сама, а не исках да прекарвам в руините повече време от необходимото.

След като взех решение, прогоних от ума си всички мисли за изминалата нощ – за Бесни, за хайки, за вампири в каналите – и се унесох.

ГЛАВА 4

Алисън – каза мама и потупа възглавницата до себе си, – ела тук. Почети с мен.

Качих се на протрития диван с миризма на прах и вкиснало мляко и се сгуших до нея. В скута си държеше книга, а по страниците ѝ подскачаха щастливи шарени животни. Слушах я как чете с тих, успокояващ глас, а тънките ѝ ръце отгръщаха страниците толкова нежно, сякаш бяха от пеперудени криле. Само че не можех да видя лицето ѝ. Всичко беше размазано, като вода, която се стича по прозорец, но знаех, че ми се усмихва и това ме изпълваше с топлина и усещане за сигурност.

– Знанието е важно – обясняваше тя търпеливо. Сега седеше от другата страна на кухненската маса и се взираше в по-голямото ми аз. Пред мен лежеше лист хартия, изпъстрен с преплетени линии.

– Думите определят кои сме – продължи мама, докато се опитвах да наподобя елегантен ѝ почерк. – Трябва да пазим знанието и да го предаваме на другите винаги когато можем. Ако искаме отново да се превърнем в общество, трябва да ги учим как да останат хора.

Кухнята се стопи, стече се като вода по стената и

се превърна в нещо друго.

*– Мамо – прошепах аз, докато седях до леглото ѝ и гледах как гърдите ѝ се издигат и спадат под тън-
кото одеяло. – Мамо, донесох ти малко супа. Опитай
се да хапнеш, моля те.*

*Крехкият бял силует с дълга черна коса се размър-
да немощно. Не можех да видя лицето ѝ, но знаех, че е
скрито някъде в тази тъмна маса.*

*– Не ми е добре, Алисън – прошепна тя с такъв тих
глас, че едва я чух. – Ще ми... почетеш ли?*

*Тогавя видях познатата усмивка, макар лицето ѝ
да си оставаше неясно и неразлично. Защо не можех
да я видя? Защо не можех да си спомня?*

*– Мамо – казах отново, изправих се и усетих как
сенките се затварят. – Трябва да вървим. Те идват.*

*– „А“ като ангел – прошепна мама, докато се отда-
лечаваше от мен. Извиках и посегнах към нея, но тя се
изплъзваше в мрака. – „Б“ като бог.*

Събудих се рязко – вратата на стаята ми се разтресе от удар. Бързо станах и се втренчих в нея, сърцето ми препускаше. Вече спях съвсем леко, свръхчувствителна към стъпки и промъкващи се хора, затова първият трясък ме накара да подскоча чак до тавана. На четвъртия отворих вратата точно когато Лукас отново замахваше с юмрук.

Той примигна. Беше тъмен и мускулест, с големи ръце и лице, което изглеждаше необичайно бебешко, ако не се броят гъстите сериозни вежди. Когато се присъединих към групата, той ми се беше сторил страшен – дори на дванадесет беше много сериозен и не търпеше глупости. С времето страхът намаля, но уважението остана. Когато старият ни водач започна да

иска дял от храната – от всичките ни находки – Лукас му се опълчи, смаза го от бой и пое бандата. Оттогава никой не бе оспорвал властта му. Честен човек беше; за него най-важно бе оцеляването, а не чувствата. И той като мен беше виждал как членове на тайфата умираха от глад, студ, болест, рани или просто изчезват от лицето на земята. Бяхме изгубили повече „приятели”, отколкото някои хора някога ще имат. Понякога Лукас трябваше да взима трудни решения, които не се харесваха на никого. Не му завиждах, но той правеше всичко възможно, за да ни опази живи, особено сега, когато групата ни беше съвсем малка. Това означаваше по-малко гърла за хранене, но и по-малко хора, които да намират храна и да защитят другарите си от съперническите банди, ако им хрумнеше да нападнат леговището ни. Бяхме само четирима – аз, Плъха, Лукас и Лепката. Съвсем недостатъчно, ако тайфата на Кайл решише да ни разкара и Лукас знаеше това.

Наскоро обаче ме беше притеснил. Открай време сме приятели, но през изминалата година интересът му към мен се промени. Може би защото бях единственото момиче в групата, може би заради нещо друго – не знаех и не бих попитала. Целунахме се миналото лято, повече от любопитство, що се отнася до мен, но той поиска нещо повече, а аз не бях сигурна, че съм готова. Лукас не настоя, когато го спрях и му казах, че ми трябва време да помисля, но сега това сякаш висеше между нас, все още нерешено. Не че Лукас беше грозен или непривлекателен, просто не знаех дали искам да се сближавам толкова с някого. Ами ако изчезне като много други от нашия вид? Тогава щеше да ме боли повече.

Той още стоеше като вкаменен на прага, а широките му рамене изпълваха почти цялата врата. Погледнах

над тях и видях, че през счупените прозорци на училището нахлува слънчева светлина и сякаш се събира в локвички по бетонния под. По небето личеше, че е ранен следобед. По дяволите! Бях спала твърде дълго. Къде беше Лепката и защо не ме беше събудил?

– Алисън.

Облекчението в гласа на Лукас беше съвсем осезаемо. Той пристъпи напред и ме изненада със здрава прегръдка. Отвърнах със същото и усетих твърдите мускули на гърба му и дъха му по кожата си. Затворих очи и за миг се отпуснах в ръцете му. Хубаво беше и аз да мога да се облегна на някого – ей така, за разнообразие.

Той бързо се отдръпна, все още не искаше другите да видят това. То и за нас беше ново.

– Али – прошепна Лукас. Стори ми се смутен. – Лепката ми каза, че си се върнала. Навън ли беше цяла нощ?

– Да – криво се усмихнах аз. – Изглежда тук е станало напечено.

Той се взря в мен.

– Плъха разправя на всички, че си била Взета. Лепката откачи от страх. Наложих да ги заплаша, че ще им разбия муцуните, ако не млъкнат. – Погледът му стана още по-притеснен, почти отчаян. – Къде беше цяла нощ, по дяволите? Улиците гъмжат от кръвопийци.

– В руините.

Тъмните му очи се ококориха.

– Излязла си оттатък Стената? През нощта? Луда ли си, момиче? Да не искаш да те изядат Бесните?!

– Повярвай ми, не замръкнах там нарочно. – Потперих, като си спомних какво можеше да ми се случи в онази барака. – Освен това си струваше, въпреки Бесните.

– Така ли? – Той вдигна гъстата си вежда. – Това трябва да го чуя.

– Открих цяло мазе с храна – обях аз и се ухилих, когато и двете му вежди се стрелнаха нагоре. – Консервирана, пакетирана. Бутилирана вода, каквото се сетиш. Сериозно говоря, Люк – рафтове от стена до стена, пълни с храна. И никой не я пази. Ще ни стигне за месеци, може би за цяла зима. Трябва само да се върнем и да я вземем, преди да я докопа някой друг.

Очите му засияха, почти видях как зъбчатите колела в главата му се завъртат. Мисълта да навлезе в руините много го плашеше, но обещанието за храна лесно надви страха му.

– Къде се намира? – попита той.

– Точно до смъртоносната зона. Нали знаеш онази отточна тръба, която излиза до старото... – Той ме гледаше объркан и аз свих рамене. – Не се тревожи за това. Ще ви заведе. Но трябва да тръгнем веднага, по светло.

– Сега ли?

– Да не искаш да чакаме да обявят извънредно положение?

Той въздъхна и тръгна към коридора, а аз го последвах към общата стая.

– Не, но ще бъде рисковано. Днес е пълно с патрули – питомци и пазачи сноват по улиците, още търсят нещо. През нощта ще стане и по-зле.

Влязохме в общата стая. Плъха се беше изтегнал на едно мухлясало кресло и си играеше с ножа си. Краката му висяха от страничната облегалка.

– О, блудната кучка се завърна – изрева той. Гласът му беше писклив и гъгнив, сякаш носят му още беше пълен с кръв. – Бяхме сигурни, че са те Взели или са ти прегрязали гърлото в някоя тъмна уличка. Без теб тук

със сигурност щеше да бъде по-хубаво и по-тихо. Освен за бързливото ти гадже, което писка в ъгъла. – Той ми се ухили злобно и предизвикателно. – Трябваше да му смажа клисавата глава в рамката на вратата, че да спре да скимти.

Лукас се направи, че не го е чул, но стисна челюсти. Трябваше да пазим нашето... нещо... в тайна от останалите, което означаваше, че той не можеше да показва благосклонност към мен и да ме защитава. За щастие аз се справях отлично и сама.

Усмихнах се мило на Плъха.

– Сигурна съм, че така си направил. Как ти е послето, между другото?

Хлътналите бузи на Плъха почервеняха и той вдигна ръждивия си нож.

– Защо не дойдеш да провериш?

Лукас изрита креслото му и го накара да подскочи.

– Я свърши нещо полезно и иди да вземеш раниците от шкафа в коридора – нареди той. – Али – продължи Лукас, докато Плъха се надигаше намръщен, – намери Лепката. Ако ще го правим, ще трябва всички да помагат.

– Какво ще правим? – попита Лепката, който тъкмо влизаше в стаята. Видя ни и се ококори, а после се промъкна до мен. – Къде ще ходим?

– О, ето те и теб – ухили се Плъха като куче, което оголва зъби. – Да, тъкмо си говорим, че храната не достига и че най-слабата брънка, тоя, дето не върши нищо, ще трябва да нахрани вампирите. О, ама това си ти. Нищо лично, нали?

– Не му обръщай внимание – казах аз и се втренчих в Плъха, а Лепката се смота встрани. – Той си е задник, както обикновено.

– Ей, ей! – Плъха вдигна ръце. – Просто съм откровен.

На друг не му стиска да го каже, затова го правя аз.

– Ти не трябваше ли да свършиш нещо? – заплашително се обади Лукас, а Плъха излезе от стаята и ми се изплези. Напомних си, че трябва да му изкривя носа на другата страна при първа възможност.

Лепката се втренчи намръщено в нас и предпазливо попита:

– Какво става? Вие нали... – Той замълча и се обърна към мен. – Нали не сте обсъждали това, дето го каза Плъха? Не съм чак толкова жалък... нали?

Въздъгнах, исках да му кажа да не се прави на глупак, но Лукас ме изпревари:

– Е, сега имаш шанс да му покажеш, че греши. По време на откачената си разходка снощи Алисън е намерила нещо важно. Отиваме да го вземем.

Лепката примигна и се озърна към Плъха, който влизаше в стаята с четири прашни изпокъсани раници на раменете.

– Къде?

– В руините – отвърнах аз и Плъха на мига захвърли раниците, смаян и ужасен. – Отиваме в руините.

Разделихме се на два екипа, отчасти за да не ни забележат патрулите, които още обикаляха из Покрайнините, и отчасти защото щях да удушя Плъха, ако го чуех още веднъж да се оплаче, че съм щяла да затрия всички. И Лепката не беше много доволен, но поне си затвори устата след първия залп от протести. Накрая Лукас предложи на Плъха или да помогне, или да се разкара и да не се връща. Аз лично се надявах да избере второто, да ни тегли една и да се омете от живота ни, но след като ме изгледа кръвнишки, той взе една раница от пода и най-сетне млъкна.

Обясних на Лукас как да стигнат до входа на тунела, преди да се разделим и да поемем по различни пътища в случай че срещнем патрули. Пазачите не бяха благосклонни към бездомници и Нерегистрирани и тъй като ние „не съществувахме”, можеха да правят с нас каквото си поискат – да ни бият, да ни използват вместо мишени... и други работи. Бях видяла достатъчно, за да съм сигурна в това. Може би беше за предпочитане да те заловят гладните бездушни вампири, повечето от тях щяха просто да ти изпият кръвта и да те оставят да умреш. Хората обаче са способни на много, много по-ужасни неща.

С Лепката първи стигнахме до канавката и се спуснахме в тунелите. Бях взела фенерчето, но само за всеки случай – не исках изкуствената светлина да ни издаде или пък да изхабя батерията напразно. Слънцето грееше през решетките и долу все още се виждаше.

– Дано Плъха и Лукас да се появят скоро – прошепах аз, кръстосах ръце и се втренчих в пролуките горе. – Трябва да пренесем много неща, а денят напредва. Нямам никакво намерение да повтарям вчерашния ден.

– Али?

Погледнах към Лепката, който се беше свил до стената. На кокалестите му рамене висеше голяма раница, лицето му бе изопнато от страх, а ръцете му стискаха ремъците толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели. Опитваше се да бъде смел и аз изпитах лека вина. Лепката се страхуваше от тъмното.

– Нали не мислиш, че съм безполезен?

– Ама защо се връзваш на приказките на Плъха? – изсумтях аз и махнах с ръка. – Не му обръщай внимание. Той е мазен дребен гризач, който трепери за собствения си кожа. Лукас вероятно скоро ще го изрита.

– Обаче е прав. – Лепката изрита едно парче бетон,

без да ме поглежда. – Аз съм най-слабата брънка в бандата. Не ме бива в кражбите като Плъха или в боя като Лукас и не съм достатъчно смел, за да мина сам под Стената като теб. За какво ме бива, щом дори не мога да се грижа за себе си?

Свих рамене. Този разговор ме притесняваше.

– Какво искаш да кажа? – попитах аз, по-остро, отколкото възнамерявах. Може би беше заради спречкването с Плъха, а може би защото още бях напрегната заради случилото се през нощта, но не ми се слушаха повече извинения как му се искало нещата да били други. В този свят или си силен, или си мъртъв. Правиш каквото трябва, ако искаш да оцелееш. И аз едва се грижех за себе си. Не можех да се тормозя заради чуждите терзания.

– Не се ли харесваш такъв, какъвто си? – попитах Лепката, който се сви от тона ми. – Е, хубаво, тогава не бъди такъв. Отгледай си топки и кажи на Плъха да се разкара. Забий му един в носа, ако се опита да те тормози. Направи *нещо*, вместо да го търпиш и да си траеш. – Той сякаш се сгърчи, изглеждаше нещастен. Въздъгнах и продължих по-меко: – Не можеш вечно да разчиташ на мен. Да, ние се грижим един за друг, да, Лукас все повтаря как трябва да бъдем като едно семейство, но това са пълни глупости. Нали не мислиш, че някой от тях ще скочи пред вампир, за да те защити? – Изхилих се при тази мисъл. – Лукас пръв ще се омете, а Плъха ще го последва. Аз също.

Лепката се извърна и сведе рамене. Това беше обичайният му номер – преструвай се, че проблема го няма и се надявай да се размине. Вбесих се още повече.

– Знам, че не това искаше да чуеш – продължих безмилостно, – но, господи, Лепка, събуди се! Така стоят нещата. Рано или късно ще разбереш, че всеки мисли

само за себе си и не можеш да разчиташ на никого.

Той не отговори, още се взираше в земята. Извърнах се и се облегнах на стената, без да се разтревожа. След няколко минути щеше да си е пак същият и да се преструва, че нищо не се е случило. Щом искаше да си зарови главата в пясъка, нямаше да му преча... но и ръката му нямаше да държа повече.

Минаха няколко дълги минути, но Плъха и Лукас още ги нямаше. Разшавах се и погледнах към небето през решетката. *Побързайте, бе хора.* Наближаването на вечерта ме изнервяше, но онази храна ме теглеше. Пак бях гладна и мисълта, че от другата страна на стената има купища ядене, ме побъркваше. Почти бях забравила какво е да *не* умираш постоянно от глад, стомахът да не те свива толкова силно, че чак да ти се гади, само дето няма какво да повърнеш; да не се налага да ядеш хлебарки и паяци, за да оцелееш; да не трябва да споделяш къшея си стар хляб с Лепката, защото иначе просто ще се свие някъде и ще умре. Ако вземехме онази храна, дъ-тъ-ълго време нямаше да се тревожа. Стига Плъха и Лукас да си домъкнеха задниците.

Внезапно ми хрумна нещо, за което циничната бездомница не бе помислила досега. Ако се сдобиехме с толкова много храна, вероятно нямаше да има нужда да се притеснявам повече за Лепката. Лукас щеше да е по-щастлив и не толкова напрегнат и може би щеше да се съгласи да го науча да чете. Дори Плъха можеше да се навие – ако успееш да го изтърпя, разбира се. Нямах представа докъде ще доведе това, но всяка революция започва отнякъде.

Вампирите ни отнеха всичко, казах си аз и изритах гневно един камък към стената. *Е, аз ще се погрижа да си върнем поне нещичко.*

Но всичко по реда си, нека първо да оцелеем.

След няколко минути Плъха и Лукас най-сетне се появиха. И двамата пъхтяха, а докато се спускаше по стълбата, Плъха се втренчи в мен. Ококорените му очички бяха пълни със страх и ненавист.

– Какво стана? – попитах аз и присвих очи, докато Лукас слизаше в тунела.

– Натъкнахме се на двама питомци близо до счупената статуя – измърмори той, щом се спусна до мен и избърса потта от челото си. – Преследваха ни няколко пресечки, преди да им се изплъзнем в парка. Всички горе са настръхнали. Ще ми се да знаех какво става.

– Това е тъпо – прекъсна го Плъха, като се озърташе из тунела, сякаш се страхуваше да не се срути отгоре му. – Не бива да ходим... там.

– Дали да не се върнем? – прошепна Лепката.

– Не – сопнах се аз. – Ако не го направим сега, кой знае кога ще имаме друга възможност.

– Откъде да знаем, че ни казваш истината? – промени тактиката Плъха, като видя, че не е успял да ме изплаши. – Цяло мазе с храна? Стига бе! – Той изкриви устни. – Момичетата идея си нямат какво да търсят. Може да е видяла няколко празни кутии и да си е въобразила кой знае какво. Може би я е страх да иде сама и затова иска някой едър мъж да я пази.

– Приказвай си, идиот. Много е смешно, като използваш сложни думи.

– Вие двамата ще млъкнете ли? – сопна се Лукас. Виждаше се колко е напрегнат. – Губим време! Али, знаеш пътя, нали? – Той посочи към тунела. – Води ни.

Когато изпълзяхме в канавката и се огледахме предпазливо, небето доста беше притъмняло. Над нас се събираха тъмносиви облаци, за миг мълния озари земята.

– Идва буря – ненужно прошепна Лукас.

Изтътна гръмотевица, сякаш за да потвърди думите

му, а аз изругах. В Ню Ковингтън дъждът щеше да напълни кладенците и цистерните, но пък щеше да изкара други твари на открито.

– Слънцето залязва – продължи той. – Трябва да действаме, и то веднага.

– Хайде – рекох аз и тръгнах през бурените, храстите и високата до гърдите ми трева, за да изпъля из канавката. Останалите ме следваха, докато стигнахме до ръба и пред нас се ширнаха пустите обрасли руини, тихи и страховити на изтляващата светлина.

Плъха изпсува, а Лепката задиша толкова тежко, че сякаш щеше да припадне.

– Не мога – прошепна той, отстъпвайки към канавката. – Не мога да ида там! Трябва да се върна. Оставете ме да се върна!

– Знаех си – изхили се Плъха. – Проклето страховито копеленце, напълно безполезно. Оставете го, нека се върне на бегот у дома, обаче до моя дял от храната няма и да припари.

Лукас стисна Лепката за ръката, преди да е успял да избяга.

– Плъха е прав. Ако го направиш, не очаквай дял от онова, което ще донесем.

– Не ми пука – пъхтеше Лепката, облещил очи. – Това е откачено! Слънцето скоро ще залезе! Всички ще измрете!

– Лепка – казах аз, като се опитвах да звуча разумно, – ти не знаеш пътя за връщане. Нима ще минеш през тъмните тунели? Сам?

Това май попадна право в целта. Той спря да се бори с Лукас и се озърна уплашено към входа на канализацията. Раменете му увиснаха, погледна ме умолително.

– Не искам да продължаваме – прошепна той. – Нека се върнем, Али, моля те. Имам лошо предчувствие.